

Arșița

Traducere din engleză de
Mihaela Buruiană

Capitolul unu

Chiar și cei care nu întunecau pragul bisericii între un Crăciun și următorul își dădeau seama că aveau să fie mai mulți îndoliați decât locuri disponibile. La intrare se forma deja un culoar îngust în gri și negru pe când Aaron Falk se apropie cu mașina, lăsând un nor de praf și frunze crăpate în urma lui.

Vecinii, hotărâți, dar încercând să n-o arate, se împingeau unii pe alții pentru o poziție mai bună, în timp ce mulțimea se strecura pe ușă. Peste drum, reporterii se adunaseră într-un cerc.

Falk și-a parcat berlina lângă o camionetă care avusese și zile mai bune și a oprit motorul. Zbârnâitul aerului condiționat a amuțit, iar interiorul mașinii a început să se încălzească imediat. Le-a aruncat o privire rapidă oamenilor adunați, deși nu prea avea timp. Abia se târâse tot drumul de la Melbourne, lungind călătoria de cinci ore într-una de peste șase. Mulțumit că nimeni nu i se părea cunoscut, a ieșit din mașină.

Căldura de după-amiază târzie l-a cuprins ca o pătură. A deschis portiera din spate ca să-și ia haina și s-a zgâriat la mână. După o ezitare foarte scurtă, și-a luat și

pălăria de pe banchetă. Cu boruri late, din pânză tare, maro, nu mergea cu costumul lui de înmormântare. Dar cu o piele care, jumătate de an, avea nuanța albăstruie a laptelui smântânit și, în restul timpului, o pudrerie de pistruie ce păreau canceroși, Falk era pregătit să riște gafa vestimentară.

Palid din naștere, cu păr blond-albicios, tuns foarte scurt, și gene invizibile, acesta simțise adesea în cei treizeci și șase de ani ai săi că soarele australian încerca să-i transmită un mesaj. Dar îi era mai ușor să-l ignore în umbrele înalte din Melbourne decât în Kiewarra, unde umbra era un lux trecător.

Falk s-a uitat o dată la drumul care ieșea din oraș, apoi la ceas. În mormântarea, parastasul, o noapte și pleca de acolo. *Optsprezece ore*, a calculat el. Atât. Cu acest gând ferm în minte, s-a îndreptat cu pași mari spre mulțime, ținându-și pălăria cu o mână, când o rafală bruscă de vânt a ridicat borurile.

Înăuntru, biserica i s-a părut și mai mică decât își amintea. Umăr la umăr cu străini, Falk s-a lăsat dus de valul de oameni înăuntrul congregației. A observat un spațiu liber lângă un perete și s-a repezit să-l ocupe, făcându-și loc lângă un fermier a cărui cămașă de bumbac era așa de întinsă, încât aproape îi plezneau pe burtă. Bărbatul l-a salutat din cap și s-a întors să privească drept înainte. Falk i-a văzut cutele de pe coate, după cum fuseseră împăturite mânecile până recent.

Și-a dat pălăria jos și și-a făcut discret aer cu ea. Nu s-a putut abține să nu privească în jur. Chipurile care mai înainte i se păruseră nefamiliare au început să prindă încet contur și Falk a fost surprins, în mod absurd, de

ridurile de la ochi, de părul albit și de kilogramele în plus observate ici și colo prin mulțime.

Un bărbat mai în vârstă, așezat cu două rânduri mai în spate, i-a surprins privirea cu o mișcare a capului și cei doi au schimbat un zâmbet trist de recunoaștere. Cum îl chema? Falk a încercat să-și amintească. Nu putea să se concentreze. Omul fusese profesor. Falk putea să și-l imagineze în fața unei clase, încercând vitejește să facă geografia sau lucrul manual sau altceva să prindă viață pentru niște adolescenți plictisiți, dar amintirea îi tot scăpa.

Bărbatul i-a făcut semn din cap spre banca pe care stătea el, dându-i de înțeles că i-ar face loc, dar Falk a clătinat din cap politicos și și-a întors iar privirea în față. Și în cele mai bune momente evita discuțiile de complezență, iar acesta nu era nici pe departe unul dintre cele mai bune momente.

Doamne, sicriul ăla din mijloc era mic. Faptul că era așezat între celelalte două de mărime normală nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Dacă era posibil așa ceva. Copii mici cu părul pieptănat lipit de cap arătau spre el: *Tati, uite! Cutia aia are culorile de la fotbal.* Cei suficient de mari ca să știe ce se afla înăuntru se uitau lung, consternați, în tăcere, fâțâindu-se în uniforme școlare când se apropiau și mai mult de mamele lor.

Deasupra celor trei sicrie, o familie formată din patru membri se uita în jos dintr-o fotografie mărită. Zâmbetele lor statice erau prea mari și pixelate. Falk a recunoscut poza de la știri. Fusese folosită din plin.

Dedesubt, numele celor morți fuseseră scrise din flori. *Luke. Karen. Billy.*

Falk s-a holbat la Luke din fotografie. Părul lui gros și negru era acum încărunit la frunte și la tâmpile, cum era de așteptat, dar el tot arăta mai în formă decât majoritatea bărbaților trecuți de treizeci și cinci de ani. Fața lui părea mai în vârstă decât și-o amintea Falk, dar e drept că trecuseră aproape cinci ani. Zâmbetul încrezător era neschimbat, la fel ca privirea ușor secretoasă. În minte i-au venit cuvintele: *E la fel*. Cele trei sicrie spuneau altceva.

— Tragedia dracului! a zis din senin fermierul de lângă Falk.

Ținea brațele încrucișate, cu pumnii îndesați strâns la subsuori.

— Așa e, a zis Falk.

— Îi știai bine?

— Nu prea. Numai pe Luke, pe...

Preț de o clipă amețitoare, Falk n-a știut cum să-l descrie pe bărbatul din sicriul cel mai mare. A tot căutat în mintea lui, dar nu a găsit decât niște clișee folosite în descrierile din tabloide.

— Pe tată, a zis el în cele din urmă. Eram prieteni când eram mai tineri.

— Mda. Știi cine e Luke Hadler.

— Cred că acum toată lumea știe.

— Locuiești tot pe aici?

Fermierul și-a întors ușor corpul impozant și, pentru prima dată, l-a fixat pe Falk cu privirea, așa cum se cuvine.

— Nu, m-am mutat de mult.

— Aha. Parcă te știu totuși.

Fermierul s-a încruntat, încercând să-și dea seama de unde îl cunoaște.

— Hei, nu ești unu' dintre nenorociții ăia de jurnaliști de la televizor, nu?

— Nu. De la poliție. Din Melbourne.

— Serios? Ar trebui să anchetați nenorocitul ăla de guvern că a lăsat lucrurile să ajungă așa de rău.

Bărbatul a arătat din cap spre locul în care trupul lui Luke zăcea alături de cele ale soției și fiului lor de șase ani.

— Noi stăm aici și încercăm să hrănim țara asta pe cea mai rea vreme din ultima sută de ani, iar ei îi dau întruna din gură cu reducerea subvențiilor. Într-un fel, nu prea poți să-l învinovățești pe amărât. E scandalul drac...

S-a oprit. S-a uitat în jur, prin biserică.

— E un scandal, aia e.

Falk nu a zis nimic și amândoi au rămas să se gândească în sinea lor la incompetenții din Canberra. Posibilele motive pentru moartea familiei Hadler fuseseră discutate pe larg în paginile ziarelor.

— Deci anchetezi asta?

Bărbatul a arătat din cap spre sicrie.

— Nu. Am venit doar ca prieten, a zis Falk. Nu sunt sigur că mai e ceva de anchetat.

Știa numai ce auzise la știri, la fel ca toată lumea. Dar era clar, conform comentariilor. Pușca era a lui Luke. Fusesse găsită mai târziu băgată în ceea ce mai rămăsese din gura lui.

— Nu, bănuiesc că nu, a zis fermierul. Mă gândeam doar că, na, fiindu-ți prieten...

— Oricum, nu sunt genul ăla de polițist. Eu sunt federal. Lucrez la unitatea de informații financiare.

— Mie asta nu-mi zice nimic, prietene.

— Asta înseamnă că eu doar urmăresc banii. Orice sumă care se termină cu câteva zerouri și care nu e unde ar trebui. Spălare de bani, deturnare de fonduri, chestii de genul ăsta.

Bărbatul a răspuns ceva, dar Falk nu l-a auzit. Privirea i se mutase de la cele trei sicrie la jelitorii din stranele din față. Spațiul rezervat familiei. Ca membrii acesteia să poată să stea în fața tuturor prietenilor și vecinilor, care, în schimb, puteau să se uite la cefele lor și să-i mulțumească lui Dumnezeu că așa ceva nu li se întâmplase lor.

Trecuseră douăzeci de ani, dar Falk îl recunoscuse imediat pe tatăl lui Luke. Fața lui Gerry Hadler era cenușie. Ochii păreau adânciți în orbite. Stătea supus în locul lui de pe primul rând, dar avea capul întors. Își ignora soția, care suspina lângă el, și cele trei sicrie de lemn în care se aflau rămășițele fiului, ale nurorii și ale nepotului său. În schimb, se uita direct la Falk.

Undeva în spate, din boxe, au răsunat câteva note muzicale. Începea înmormântarea. Gerry și-a înclinat capul abia perceptibil, a salut, iar Falk și-a pus inconștient mâna în buzunar. A pipăit scrisoarea care aterizase pe biroul lui în urmă cu două zile. De la Gerry Hadler, zece cuvinte scrise apăsător:

Luke a mințit. Tu ai mințit. Să vii la înmormântare.

Falk și-a mutat primul privirea.

Îi venea greu să privească fotografiile. Se afișau pe un ecran din fața bisericii într-un montaj neobosit. Luke copil, sărbătorind ca fotbalist; Karen tânără, sărind cu un ponei peste un gard. Acum, zâmbetele înghețate aveau ceva grotesc, iar Falk nu era singurul care își ferea privirea.

Libris
Respect pentru oameni și cărți

Fotografia s-a schimbat din nou și Falk a fost surprins să se recunoască. De pe ecran îl privea o imagine neclară a fetei lui de la unsprezece ani. Stătea lângă Luke, amândoi în busturile goale, cu gurile deschise, și arătau un pește mic prins în undiță. Păreau fericiți. Falk a încercat să-și aducă aminte când fusese făcută fotografia. Nu a reușit.

Montajul a continuat. Fotografii cu Luke, apoi cu Karen, fiecare zâmbind de parcă nu aveau să se oprească niciodată, după care a urmat iar Falk. De data aceasta, a simțit cum rămâne fără aer în plămâni. După murmurul abia auzit care a străbătut mulțimea, și-a dat seama că nu era singurul tulburat de imagine.

O versiune mai tânără a lui stătea lângă Luke, acum amândoi cu brațe lungi și plini de coșuri pe față. Zâmbeau, dar erau patru de data aceasta. Brațul lui Luke era petrecut după talia suplă de adolescentă a unei fete cu păr blond, ca de bebeluș. Mâna lui Falk atârna mai prudentă deasupra umărului celei de-a doua fete, care avea păr lung, negru, și ochi mai închiși la culoare.

Lui Falk nu i-a venit să creadă că arătau fotografia aceea. I-a aruncat o privire lui Gerry Hadler care se uita drept înainte, cu falca încleștată. Falk l-a simțit pe fermierul de lângă el schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul și mutându-se cu jumătate de pas mai departe. I-a picat fisa, s-a gândit Falk.

S-a forțat să se uite din nou la imagine. La cei patru. La fata de lângă el. A privit ochii aceia până când au dispărut de pe ecran. Și-a adus aminte când fusese făcută fotografia. Într-o după-amiază spre sfârșitul unei veri lungi. Fusese o zi bună. Și fusese una dintre ultimele fotografii cu ei patru împreună. Două luni mai târziu, fata cu ochii întunecați era moartă.